

HÅRDTRYCKT, a. 1. Säges om ett gevärs-lås, då manen icke lätt nedfällas ur helpänn.

HÅRDUK, m. sing. Ett slags skir väfnad af nöt- eller hästhår.

HÅRDVALL, m. sing. Ängsvall, der marken kännes hård för foten.

HÅRDVALLSHÖ, n. sing. Hö af hårdvalls-äng.

HÅRDVALLSÄNG, f. 2. Äng med hårdvall.

HÄRFIN, a. 2. Fin som ett hår. *H-a rör.*

— **Härfinhet**, f. 3.

HÄRFLÄTA, f. 1. Fläta, gjord af hår.

HÄRFRISÖR, m. 3. Handverkare, som friserar, klipper och putsar hår, gör peruker, m. m. Kallas äfv. Perukmakare.

HÄRFOT, m. 3. pl. — *fötter*. Halfvingad insekt, en half tum lång, nästan trind, gulaktig, med håriga bakfötter; simmer med buken upp. *Notonecta glauca et striata.*

HÄRFÄSTE, n. 4. Den rundt omkring gående linien af hufvudhårets gräns emot ansigtet. Kallas äfv. Hårgång, Hårgård.

HÄRGUMP, m. 2. Slägte af de bargälade Blötdjuren, med gälarna på ryggen, i krans omkring anus. Doris.

HÄRGÅNG ell. **HÄRGÅRD**, m. 2. Se *Härfäste*.

HÄRHYGROMETER, hå'rhygråmétr, m. 2. pl. — *metrar*. (fys.) Hygrometer (se d. o.) af styft utspänd människohår, som genom väta och torka förändras, så att den derigenom uppkomna rörelsen fortplantas till en öfver en siffertafla befinnlig visare.

HÄRIG, a. 2. 1) Som har hår; försedd, beväxt med hår. — 2) Full med, ostädad af hår. — 3) (bot.) Tätt betäckt med långa hår.

HÄRKAM, m. 2. pl. — *kammar*. Kam, gjord att dermed rena håret ifrån dam, smuts och skräp, samt gifva det ett städadt utseende.

HÄRKANTAD, a. 2. (vetensk.) Kantad med hår.

HÄRKLYFNING, f. 2. Se *Härklyfveri*.

HÄRKLYFVARE, m. 3. (fig.) En, som vid tolkning eller förklaring af en skrift onyttigtvis sysselsätter sig med blotta orden, utan att bry sig om meringen och det helas sammanhang.

HÄRKLYFVERI, n. 3. En härklyfvares förfarande. Se föreg. ord.

HÄRLUGG, m. 2. Se *Lugg* och *Luggning*.

HÄRLUGGA, v. a. 1. Se *Lugga*. — *Härluggande*, n. 4. o. *Härluggning*, f. 2.

HÄRMATTA, f. 1. Matta, förfärdigad af hår.

HÄRMÄLERI, n. sing. Konsten att af hår bilda porträtter, landskaper o. d.

HÄRNING, f. 2. Förfarandet, då man hårar. Jfr. *Håa*.

HÄRNÄL, f. 2. Lång, dubbelviken nål af svart jerntråd som begagnas vid hårklädsel, lockars uppfastning o. s. v.

HÄRNÄT, n. 3. Nätformigt stickad mössa eller hufva, att dermed infatta eller omsluta båret på hufvude.

HÄIOLJA, f. 1. Olja, som begagnas att göra håret slit, mjukt, glänsande och vällyktande.

HÄIPISKA, f. 1. Fläta af nackhåret på en mamspeson, i ändan ombunden med ett svart band och fritt nedhängande på ryggen.

HÄIPOMADA, f. 1. Pomada (se d. o.), hvarmed huvudhåret bestrykes, för att gifva det glans och smidighet.

HÄIPUNG, m. 2. Platt, nedtill vanligen bredare än uppåt, å ömse sidor hoppsydd, med vadd

eller blå utfodrad pung, af svart taft, besatt med platta sleifer eller lik en ros, och som fordom nyttjades att deruti insticka och bära en hårpiska.

HÄRPUNS, m. 2. (tekn.) Puns till drifning, med helt fint schatterer yta.

HÄRRING, m. 2. Fingerring, flätad af hår.

HÄRRÖR, n. 3. (fys.) Smalt, i begge ändar öppet glasrör, af $\frac{1}{4}$ tums genomskärning eller mindre, som har den egenskapen, att, då det ned-sättes i ett kärl med ett flytande ämne, detta sednare i röret antingen stiger upp öfver eller sänker sig nedom nivån i kärlet.

HÄRRÖRSSKRAFT, s. f. sing. (fys.) Se *Capillaritet*. 1.

HÄRSALVA, f. 1. Salva, som begagnas att göra håret smidigt och glänsande.

HÄRSAX, f. 2. Sax, som begagnas till hårklipping.

HÄRSIDA, f. 1. (garf.) Den håriga sidan af en hud. Kallas äfv. Narfsida.

HÄRSIKT, m. 2. Mjösikt af hårduk.

HÄRSIKTA, v. a. 1. Sikta genom hårsikt. — *Härsiktande*, n. 4. o. *Härsiktning*, f. 2.

HÄRSILFVER, n. sing. Gedieget, hårformigt silfver.

HÄRSMÅN, hå'rsmå'n o. hå'rsmå'n, s. m. sing. Bredden af ett hår. Brukas endast i fig. mening, för att uttrycka: den ringaste mån, det ringaste. *Icke vika en h. ifrån sina fordringar. Det fattas ej en h. Icke en h. bältre. På en h. när, i det allra närmaste, på håret.*

HÄRSNÄPPA, f. 1. En art Beckasin, $3\frac{1}{2}$ tum lång, med vigglik stjert, svart hufva, hals och bröst brun- och hvitspräckliga, rygg och skuldror svartfläckiga, mage och undergump hvitgrå. *Scolopax gallinula*. Kallas äfv. Halfnkel Beckasin.

HÄRSTJERNA, f. 1. Se *Komet*.

HÄRSTRÅ, n. 4. Ett hår. Jfr. *Hår*, 1.

HÄRTANDSMOSSA, f. 1. Moss-slägtet *Trichostomum*.

HÄRTOFS, m. 2. 1) Tofs af hår. — 2) (bot.) Svampsläget *Ozonium*.

HÄRTUR, m. 3. Lockadt eller tressadt lös-hår, som, fastsydt vid ett bredt band, bäres rundt omkring hufvudet.

HÄRTÅNG, f. 3. pl. — *tånger*. Egen slags tång, som begagnas vi frisering af hår.

HÄRTÄCKE, n. 4. Se *Rya*.

HÄRVALK, m. 2. Valk af hår, lin o. d., hvaröfver, vid fruntimmers klädsel, nackhåret stundom uppfastes.

HÄRVÄXT, m. 3. 1) (utan plur.) Hårets växande. *Han har stark h.*, hans hår växer fort och yfvigt. — 2) En mängd hår, som uppväxt på ett ställe.

HÄRÖRT, f. 3. Örtslägtet *Myriophyllum*.

HÄ! int. Brukas stundom såsom tilläggsord vid frågor, för att uttrycka harm, ovilja, förakt, åtlöje, o. s. v. *Hvad! är du inte nöjd med det, hä?*

HÄCK, m. 2. 1) Utefter väg, gång, mur, vägg o. s. v. löpande rad af tätt planterade, vanligtvis jemnhöga och jemnklippta träd eller buskar; äfv. sådan hägnad på fältet. *Plantera, klippa en h.* — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: Syren-, Älvenbokshäck, m. fl. — 2) Stege på sidorna af en hö- eller packvagn. — 3) Ett slags galler af spröten ofvanför krubborna i ett stall, hvarinom höet lägges för hästarna. — 4) Med